

„Днешнитѣ харамии никакъ не напомняхъ едно-
врѣмешнитѣ войводи: хичъ ги не биваше на открито
сблѣскване“, — лениво ми отговори Г., като изпусна
цѣло кѣлбо тютюненъ дѣмъ изъ устата си; — „и обя-
снимо: за такива борци и майка, и баща е била ви-
наги „гора зелена“, а не ротния, не въобще нѣкакъвъ
командующъ началникъ; послѣ и команда, и зовъ —
всичко за тѣхъ е било хайдушкото подсвирване, а
пъкъ това, що ги е правило за страшилище на тур-
цитѣ, не е била отчаяната имъ вѣрность, възторгътъ
имъ отъ знаме, въобще войнишкото геройство, а нао-
паки, — страшни ги е правило умението имъ да прѣ-
плитатъ горскитѣ пѣтеки, да пролазватъ на коремъ и
да разстрелватъ изъ невидѣло залутани по гори или
друмища турци; послѣ дебномъ и нощемъ да правятъ
вилазки по села, чифлици и мандри, па пакъ да из-
чезватъ тѣй дебномъ, че да изглежда като да сж втѣ-
нали въ дѣнъ земя. — Не, тия хора ги досущъ не би-
ваше въ четитѣ ни. Бѣдниятъ герой поручикъ Начевъ
на нѣколко пѣти щѣше да се рѣши, да разтрѣли глав-
нитѣ отъ тѣхъ!“

— Е, защо?

— „Та егоисти сж бе! На ядене първи, на сра-
жение — послѣдни! Въобразили си бѣха, че сж безу-
словни господари на момчетата, па третираха ги тѣй
егоистично и тѣй жестоко! При гладъ първата храна
заграбватъ тѣ; при жажда първото изворче обсебватъ
тѣ. И биятъ, и най цинично псуватъ всѣкого, а винаги
се държатъ тѣй на страни отъ мнозинството, тѣй по-
дозрително, пъкъ въ сраженията се явяватъ такива
поплювковци — хе! Веднажъ и самъ щѣхъ да тегля